

För eller mot kvinnliga krigare?

På tolvhundratalet skrev två italienska lärde, Egidio av Colonna (1243-1316) och Bartolomeus av Lucca (cirka 1236-1327), om huruvida det var en bra idé att låta kvinnor vara krigare. Man hade nyss återupptäckt Aristoteles, som citerade Platons åsikt att kvinnor kunde vara soldater. Det behövde bemötas. Som goda skolastiker ställde Egidio och Bartolomeus upp argument för och emot, och deras listor kan sammanställas så här:

FÖR

Sparvhökar, duvhökar och örnar har alla stridbara honor, och eftersom både de och människorna ingår i den naturliga ordningen bör det samma vara möjligt för oss.

Kvinnor mår bättre om de tränar, och vapenträning blir utmärkt motion.

Det finns goda historiska exempel.

Amazonerna hade till exempel ett lyckat samhälle.

(I slutändan kommer både Ptolemaios och Gillis fram till att det är bättre att hålla kvinnorna hemma, eller möjligen i kloster.)

Källa: Blythe, James M., "Women in the Military: Scholastic Arguments and Medieval Images of Female Warriors", i *History of Political Thought* 22:2 (2001).

EMOT

Fåglar behöver inte sköta ett hushåll, men det behöver människor, och då kan man inte ha kvinnorna ute i strid.

Kvinnor kan inte slåss; de är för svaga och dumma och har fel temperament. Faktiskt är de byggda så just för att inte lockas bort från hem och familj.

Kvinnliga krigare frestar de manliga krigarna. Naturen har givit kvinnan skam, långa kläder, vigselringar och underkastelse för att förhindra just sådant, och en krigares fri- och rättigheter skulle neutralisera dessa skyddsmekanismer.